

**UCHWAŁA NR LIV/383/10
RADY GMINY LUTOMIERSK**

z dnia 29 września 2010 r.

w sprawie nadania nazwy ulicy w miejscowości Kazimierz, gmina Lutomiersk

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271, Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80, poz. 717, Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203, Nr 167, poz. 1759, z 2005 r. Nr 172, poz. 1441, Nr 175, poz. 1457, z 2006 r. Nr 17, poz. 128, Nr 181, poz. 1337, z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974, Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz. 1111, Nr 223, poz. 1458, z 2009 r. Nr 52, poz. 420, Nr 157, poz. 1241, z 2010 r. Nr 28, poz. 142 i 146, Nr 40, poz. 230, Nr 106, poz. 675) **Rada Gminy Lutomiersk uchwala, co następuje :**

§ 1. Drodze wewnętrznej położonej w miejscowości Kazimierz, gmina Lutomiersk, oznaczonej działką nr 282/1 nadaje się nazwę: „ulica św. Urszuli Ledóchowskiej”.

§ 2. Szczegółowy przebieg drogi, o której mowa w § 1 określa mapa ewidencyjna stanowiąca załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Lutomiersk.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego.

Przewodniczący Rady
Gminy Lutomiersk

Tadeusz Rychlik

Uzasadnienie

Przedmiotem niniejszego projektu uchwały jest nadanie nazwy ulicy dla drogi wewnętrznej oznaczonej działką nr 282/1 położonej w miejscowości Kazimierz, gmina Lutomiersk. Powyższa droga wewnętrzna ma nosić nazwę: „ulica Świętej Urszuli Ledóchowskiej”, założycielki Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego.

W dniu 20 czerwca 1983 r. w Poznaniu Jan Paweł II beatyfikował matkę Urszulę. Była to pierwsza beatyfikacja na ziemi polskiej. W 1989 r. zachowane od zniszczenia ciało błogosławionej Urszuli zostało przewiezione z Rzymu do Pniew i złożone w kaplicy domu macierzystego. 18 maja 2003 r. w Rzymie Ojciec św. Jan Paweł II kanonizował matkę Urszulę Ledóchowską.

W miejscowości Kazimierz, gmina Lutomiersk, przy ulicy Kilińskiego, istnieje dom Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego, przy którym działa Niepubliczne Przedszkole, które ma na celu m.in. wszechstronne wychowywanie dzieci.

PONIŻEJ PRZEDSTAWIONO KRÓTKI ŻYCIORYS ŚW. URSZULI LEDÓCHOWSKIEJ

Julia Ledóchowska, córka Antoniego i Józefiny Salis-Zizers, urodziła się 17 kwietnia 1865 r. w Loosdorf, w Dolnej Austrii. Po osiemnastu latach, tj. w 1883 r., rodzina Ledóchowskich przeprowadziła się do Lipnicy Murowanej, w pobliżu Krakowa.

W 1886 r. Julia Ledóchowska wstąpiła do klasztoru sióstr urszulanek w Krakowie, który zajmował się kształceniem, zarówno w zakresie duchowym, jak i wychowawczym, dziewcząt z wyższych sfer zarówno z Polski, jak również z odległych miejscowości Galicji i Rosji. Tutaj Julia Ledóchowska już jako m. Urszula zajęła się w głównej mierze pracą pedagogiczną.

W 1907 r. z błogosławieństwem papieża Piusa X, m. Urszula wraz z dwiema siostrami opuszcza Kraków i wyjeżdża do Petersburga, aby objąć prowadzenie internatu dla dziewcząt przy polskim Gimnazjum św. Katarzyny. Siostry żyją w ukryciu, gdyż w tamtych czasach życie zakonne w Rosji było zakazane. W 1908 r. wspólnota sióstr powiększa się i staje się autonomicznym domem urszulanek w Petersburgu, a m. Urszula jego przełożoną. W 2010 r. w Karelii nad Zatoką Fińską powstaje dom dla wspólnoty oraz gimnazjum z internatem dla dziewcząt, gdzie m. Urszula realizuje najnowsze wówczas idee pedagogiczne.

Po wybuchu I wojny światowej w 1914 r. m. Urszula, jako obywatelka austriacka, zostaje wydalona z Rosji. Zatrzymała się w Skandynawii: początkowo w Sztokholmie, a potem w Danii. Do Sztokholmu powoli przyjeżdżały z Petersburga pozostałe siostry, z którymi m. Urszula zakłożyła pod Sztokholmem szkołę języków dla dziewcząt ze Skandynawii, natomiast w 1917 r. w Danii wraz ze wspólnotą zorganizowała ochronkę dla dzieci (sierot) po polskich emigrantach. Dom sióstr staje się miejscem spotkań emigrantów, polskich polityków oraz mężów stanu. Ponadto m. Urszula nawiązała współpracę z Komitetem Pomocy Ofiarom Wojny, założonym w Szwajcarii przez Henryka Sienkiewicza.

Po zakończeniu I wojny światowej matka Urszula Ledóchowska rozważa, aby wraz ze swoją wspólnotą sióstr powrócić do Polski. W 1920 r. zakupiono, za ofiarowane przez konsula Stolt-Nielsena z Norwegii pieniądze, majątek w Pniewach koło Poznania, gdzie w sierpniu 1920 r. sprowadziła się m. Urszula wraz z liczącą około 40 osób wspólnotą sióstr i grupą osieroconych dzieci. Klasztor petersburski, za zgodą Stolicy Apostolskiej, przekształcił się w apostołskie Zgromadzenie Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego (szare urszulanki).

M. Urszula formowała siostry do umiłowania Boga ponad wszystko, pragnąc, aby żyły w prostocie, były pokorne, a równocześnie pełne poświęcenia i twórcze w służbie innym, zwłaszcza dzieciom i młodzieży. Uśmiech, pogodę ducha i dobroć uważała za szczególnie wiarygodne świadectwo wiary z Chrystusem i temu świadectwu przypisywała wielki wpływ ewangelizacyjny i wychowawczy.

Uczyła, że świętość jest dostępna dla każdego, że polega na pełnej miłości do Boga i ludzi, zaangażowaniu w codzienne obowiązki. Spalała się miłością do Jezusa Chrystusa i ta miłość pozwalała jej kochać każdego człowieka, bez względu na wyznanie, przekonania, pozycję.

W dniu 29 maja 1939 r. m. Urszula Ledóchowska umiera w Rzymie.

Załączniki binarne

Załącznik nr 1 do Uchwały z dnia 29 września 2010 r.

mapa

Zalacznik1.jpg